

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Martinem Láníčkem ve věci

žalobce: **J. N.**
zastoupený advokátem Mgr. Ondřejem Mičaníkem
sídlem U Skleníku 1905/7, 700 30 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. listopadu 2020, č. j. MSK 120550/2020, ve věci přestupku

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím č.j. SMO/421628/20/DSČ/Var, ze dne 10. 8. 2020, rozhodl Magistrát města Ostravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) o vině žalobce za přestupek podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel vozidla označeného ve výroku rozhodnutí v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Konkrétně dne 24. 9. 2019 v čase nejméně od 09:00 až 09:10 hodin porušil nezjištěný řidič příslušným motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Přívozká 31 nerespektoval svislé dopravní značení „IP 12“ – „Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E 13“ – „STÁNÍ PRO DRŽITELE PARKOVACÍ KARTY R, A PO-PÁ 7-20 HOD. SO 8-15 HOD“ doplněné dodatkovou tabulkou „E 8d“ – „úsek platnosti – 11,2m“ a s uvedeným vozidlem stál v působnosti tohoto dopravního značení, přičemž předmětné parkovací místo bylo užito osobou (respektive souběžně s tím vozidlem předmětné registrační značky), která není držitelem parkovací karty R, A. Podle správního orgánu prvního stupně vykazuje popsání jednání znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona v návaznosti na ustanovení § 8 a § 9 vyhlášky Ministerstva dopravy číslo 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, přičemž totožnost řidiče není známá nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady přestupkového řízení v paušální částce 1 000 Kč.
2. Proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutí ze dne 10. 8. 2020 podal žalobce odvolání. V odvolání mimo jiné namítal, že nebyly splněny podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, nebylo prokázáno, že k vytýkanému jednání nezjištěného řidiče došlo dne 24. 9. 2019 v době nejméně od 09:00 do 09:10 hodin, nebylo prokázáno, že by místo zachycené na fotodokumentaci bylo místem v působnosti dopravního značení, jak je tvrzeno správním orgánem a z dokumentů ve spise není nezpochybnitelně a na jisto prokázáno místo a čas spáchání přestupku. Správnímu orgánu prvního stupně dále vytýkal, že do hloubky nezkoumal a neprokázal materiální stránku přestupku a zatížil spis právními a procesními vadami.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 10. 2020 identifikovaným v záhlaví tohoto rozsudku (dále též „napadené rozhodnutí“) podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí ze dne 10. 8. 2020 potvrdil. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že neshledal žádné vady, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí, v řízení byl zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a souhlasil také s právním posouzením věci. K námitkám proti skutkovému stavu žalovaný uvedl, že správní orgán prvního stupně vycházel ze spisové dokumentace předložené městskou policií, zejména z oznámení přestupku, tiskopisu „upozornění pro nepřítomného řidiče podezřelého ze spáchání přestupku“ a fotodokumentace, které mezi sebou vzájemně korespondují a lze tak nepochybně učinit závěr, že přestupek byl spáchán. Fotodokumentace má jasnou vypovídací hodnotu o tom, že předmětné vozidlo zcela nepochybně stojí v působnosti výše

uvedeného svislého dopravního značení, konkrétně čelně k tomuto značení a na začátku úseku jeho platnosti. Dopravní značení je zřetelné, dobře čitelné, není zakryté nebo jakkoli poškozené. Nelze tedy pochybovat o tom, že řidič, který zde chce v uvedenou dobu zaparkovat, musí mít platnou parkovací kartu, jinak musí počítat s případnými následky. K námitce týkající se materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že i tato stránka přestupku byla naplněna. Žalobce porušil zájem chráněný zákonem, přičemž chráněným zájmem zde je, aby v provozu na pozemních komunikacích byla dodržována pravidla, která zákonodárce pro tento účel stanovil v příslušné části zákona o silničním provozu, zejména aby byl dodržován význam dopravního značení, kterým je provoz na pozemních komunikacích organizován a usměrňován tak, aby byla zajištěna jeho bezpečnost a plynulost, vozidla stála pouze na místech k tomu určených, včetně toho, aby se na vyhrazených místech parkovalo pouze s platnou parkovací kartou.

4. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které navrhoval jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítal, že skutek tak, jak je popsán v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nenaplnňuje znaky přestupku provozovatele podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, když v popisu skutku uvedené jednání nezjištěného řidiče nemá znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) a § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona. Žalobce poukázal na znění § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, ze kterého je podle něj patrné, že k naplnění formálního znaku tohoto přestupku je zapotřebí, aby zastavením a stáním na vyhrazeném parkovišti vozidlem, pro které není parkoviště vyhrazeno, došlo k ohrožení nebo omezení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích (pokud doba stání nepřekročí tři minuty), popřípadě k omezení řidičů vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Popis skutku však neobsahuje žádné údaje o tom, že by zastavením a stáním dotčeného vozidla došlo k ohrožení nebo omezení ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, popřípadě k omezení řidičů vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Popis skutku tedy podle žalobce neobsahuje uvedení takových skutkových okolností vztahujících se k jednání nezjištěného řidiče, které by odpovídaly zákonnému znaku daného přestupku. Proto za daných okolností nemohou být splněny ani znaky přestupku provozovatele. I kdyby byly splněny formální znaky přestupku nezjištěného řidiče, tak nelze učinit závěr o naplnění materiální stránky přestupku. Žalobce poukázal na zájem chráněný § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu spočívající v tom, aby zastavením a stáním na vyhrazeném parkovišti nebyli ohroženi ani neomezeni ostatní účastníci provozu na pozemních komunikacích, popřípadě aby nebyli omezeni řidiči vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Jestliže k takovému omezení či ohrožení nedošlo, nelze učinit důvodný závěr o naplnění materiálního znaku skutkové podstaty daného přestupku, ale ani znaku formálního, jak je uvedeno výše. To, že tyto okolnosti nejsou do popisu skutku vůbec zahrnuty, a tedy v průběhu řízení nebyly ani prokazovány, vylučuje podle žalobce samo o sobě posouzení popsaného jednání jako rozporného s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu. Žalobce dále namítl, že obsahem spisu není nijak prokázáno, že k vytýkanému jednání nezjištěného řidiče došlo právě v časovém rozmezí uvedeném v popisu skutku ve výroku. Uvedený závěr nelze učinit z fotodokumentace založené ve spise, ze které není prokázáno, že byla pořízena právě v uvedeném časovém rozmezí, z oznámení o přestupku doručeného Městskou policií Ostrava prvostupňovému správnímu orgánu, ani z upozornění pro nepřítomného řidiče založeného ve spise. Za takové situace považuje žalobce za nedůvodný závěr, že by

nezjištěný řidič zastavil a stál na vyhrazeném parkovišti po dobu delší tří minut v rámci doby, po kterou je mu to dopravním značením zakázáno. Žalobce poukázal na to, že shora uvedenou argumentaci uplatnil částečně spolu s další argumentací již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale žalovaný se s ní v napadeném rozhodnutí vypořádal nesprávně.

5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Poukázal na to, že daný přestupek je stejně jako převážná většina dopravních přestupků deliktem ohrožovacím a pro odpovědnost za ohrožovací přestupek postačí ohrožení zákonem chráněného zájmu, proto není nezbytné přímo jeho porušení. Postačuje tedy, že bylo prokázáno protiprávní stání vozidla v určitém místě a je irelevantní, zda tím bylo bráněno v parkování jiného vozidla. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na to, že ve většině případů bude jednání, které splňuje formální znaky přestupku, splňovat taky znaky materiální. Ve vztahu k času spáchání přestupku je podle žalovaného v obdobných případech dostačujícím důkazem fotodokumentace ve spojení s úředním záznamem osoby, která ji pořídila.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 téhož zákona). O věci rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., protože oba účastníci s tímto postupem souhlasili (viz podání účastníků na č. l. 24v a 33). Krajský soud dodává, že žalobce ve sdělení ze dne 25. 3. 2021, které bylo soudu doručeno téhož dne, avizoval vyjádření ke stanovisku žalovaného ve lhůtě 10 dnů, ale ke dni vyhlášení tohoto rozsudku (cca měsíc po lhůtě, kterou si sám žalobce stanovil) žádné vyjádření krajskému soudu doručeno nebylo. Vzhledem k tomu, že absence repliky žalobce nebránila krajskému soudu v pokračování v řízení, nevyzýval již žalobce dále k jejímu zaslání a o věci rozhodl.
7. Rozhodující skutkové okolnosti zjišťoval krajský soud z obsahu správního spisu, ze kterého se podává, že dne 17. 10. 2019 oznámili strážníci Městské policie Ostrava správnímu orgánu prvního stupně skutečnosti o přestupku spáchaného nezjištěným řidičem vozidla, jehož provozovatelem je žalobce. Přestupek měl spočívat ve stání vozidlem dne 24. 9. 2019 v 09.00 - 09.10 hod. na ulici Přívozká 31 v Ostravě v působnosti dopravního značení „IP 12“ – vyhrazené parkoviště s dodatkovou tabulkou „E13“ „stání pro držitele parkovací karty R, A Po – Pá 7 – 20hod. So 8 – 15 hod“ a „E8d“ úsek platnosti 11,2 m. s tím, že při stání vozidla nebyla za předním sklem uvnitř vozidla umístěna platná parkovací karta. K oznámení byla připojena mimo jiné fotodokumentace zachycující stání předmětného vozidla na místě v působnosti zmíněného dopravního značení a vyplněný tiskopis upozornění pro nepřítomného řidiče týkající se předmětného skutku. Výzvou ze dne 23. 10. 2019 vyzval správní orgán prvního stupně žalobce k zaplacení částky 500 Kč s odůvodněním, že je jako provozovatel předmětného motorového vozidla zapsán v centrálním registru vozidel a blíže neustanovený řidič tohoto motorového vozidla se dopustil shora popsání jednání; současně správní orgán prvního stupně v rámci výzvy upozornil žalobce, že může sdělit ve lhůtě 15 dnů údaje o totožnosti řidiče, který skutečně vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Usnesením ze dne 27. 2. 2020 správní orgán prvního stupně rozhodl o odložení věci týkající se shora uvedeného přestupku

s odůvodněním, že nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Následně vydal správní orgán prvního stupně dne 3. 3. 2020 příkaz, ve kterém uznal žalobce vinným z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu stanovená zákonem, a to s poukazem na shora uvedený přestupek. Proti příkazu podal žalobce odpor bez bližšího odůvodnění. Žalobce se k věci vyjádřil písemně a namítal, že nebyla splněna podmínka spočívající v učinění nezbytných kroků pro zjištění pachatele přestupku, nebylo prokázáno, že k vytýkanému jednání došlo a dále namítal, že správní orgán nepostupoval v souladu se správním řádem. Ve věci rozhodl správní orgán prvního stupně a poté k odvolání žalobce taky žalovaný shora uvedeným způsobem.

8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o vině žalobce za přestupek provozovatele vozidla.
9. Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vymezuje § 125f zákona o silničním provozu ve spojení s § 10 odst. 3 téhož zákona. Jedná se o odpovědnost za to, že provozovatel vozidla nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. K zákonným předpokladům, které musí být splněny kumulativně, patří i) spáchání přestupku zjištěného prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo neoprávněným zastavením nebo stáním, pokud současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu, ii) správní orgán důvodně nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (odpovědnost provozovatele je subsidiární vůči subjektivní přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla) a iii) absence liberačních důvodů.
10. Z vymezených zákonných předpokladů nebyly v rámci žalobních bodů napadeny předpoklady uvedené pod body ii) a iii) a s ohledem na vázanost správních soudů žalobními body podle § 75 odst. 2 s. ř. s. nebyly tyto podmínky otevřeny soudnímu přezkumu.
11. S ohledem na dispoziční zásadu se tak krajský soud zabýval pouze tím, zda se blíže nezjištěný řidič dopustil předmětného přestupku, který měl spočívat – stručně řečeno – v tom, že nechal stát vozidlo v místě a v době vyhrazené pro držitele parkovacích karet R a A, aniž by ve vztahu k předmětnému vozidlu byla některá z uvedených karet vydána. Takový přestupek odpovídá výčtu uvedenému v § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu a lze jej projednat v režimu odpovědnosti provozovatele. Žalobce proti přestupku namítal, že dokumenty založenými ve spise nebylo prokázáno, že k vytýkanému jednání nezjištěného řidiče došlo právě v časovém rozmezí uvedeném v popisu skutku ve výroku. Dále podle žalobce z popisu skutku nevyplývá, že by zastavením a stáním dotčeného vozidla došlo k ohrožení nebo omezení ostatních účastníků provozu na pozemních

komunikacích, popřípadě k omezení řidičů vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno a nebyla naplněna ani materiální stránka přestupku.

12. K první námitce spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který podle žalobce nemá oporu v důkazech, krajský soud předně uvádí, že žalobce uvedenou námitku uplatňoval již v průběhu správního řízení. Konkrétně namítal, že důkazy (dokumenty) založené ve spise neprokazují najisto místo a čas spáchání přestupku. Žalovaný se s touto námitkou v napadeném rozhodnutí vypořádal (viz bod 3 tohoto rozsudku) a na rozdíl od žalobce považoval místo a čas spáchání přestupku z podkladů ve spise (fotodokumentace, oznámení přestupku a upozornění řidiče) za prokázané. Žalobce v žalobě nepřináší nic nového, až na výjimky v zásadě opakuje argumentaci ze správního řízení, aniž by konkrétně reagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K jeho námitkám je nutno uvést, že v rozhodovací praxi jsou u tohoto typu přestupků (neoprávněné stání na vyhrazených místech) zpravidla akceptovány jako důkazy prokazující stání příslušného vozidla na nesprávném místě právě listiny pořízené obecní policií na místě samém, včetně fotodokumentace (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 – 31 nebo ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017-43 a mnohé další; veškerá rozhodnutí správních soudů, na která je v tomto rozsudku odkazováno, jsou dostupná na stránkách www.nssoud.cz), aniž by je bylo nutno verifikovat svědeckou výpovědí příslušných úředních osob (strážníků). V přezkoumávané věci tvoří součást spisu sada 6 fotografií, po jejichž zhlédnutí nemá krajský soud pochybnosti o tom, že automobil, jehož provozovatelem byl v rozhodnou dobu žalobce, parkuje zcela nepochybně v působnosti dopravního značení popsaného ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Konkrétní místo a čas jsou pak pracovníky Městské policie Ostrava uvedeny v oznámení přestupku ze dne 17. 9. 2020. Krajský soud nemá jakýkoliv důvod pochybovat o nestrannosti a věrohodnosti příslušných strážníků, jakož i o tom, že údaje uvedené v oznámení odpovídají skutečnosti, a to tím spíše, že v řízení nebyl tvrzen ani jinak zjištěn jakýkoliv jejich zájem na věci a jejím výsledku, ani nic jiného, co by mohlo zpochybnit jejich věrohodnost. Nutno dále dodat, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní námitky, kterými by správnost skutkových zjištění správních orgánů zpochybnil, nepřednesl žádnou svou verzi, která by vylučovala stání jím provozovaného vozidla v rozhodnou dobu a na určeném místě, ani neoznačil žádný důkaz zpochybňující skutkový závěr správních orgánů a omezil se na pouhé obecné zpochybňování důkazů. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že účelem soudního řízení není hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda žalobcovy námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěného skutkového stavu (viz rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80). V tomto směru žalobce krajský soud nepřesvědčil o tom, že by skutkový stav byl v řízení před správními orgány zjištěn chybně či nedostatečně a že by bylo třeba doplnit dokazování. Žalobní bod spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu je proto nedůvodný.

13. Stejně tak se krajský soud ztotožňuje s právní kvalifikací zjištěného jednání. Podle správního skutkového závěru správních orgánů stálo vozidlo provozované žalobcem v místě a čase vyhrazeném pro držitele parkovacích karet R a A, aniž by ve vztahu k předmětnému vozidlu byla taková karta vydána. Tímto jednáním došlo nepochybně k porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, podle kterého řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště

vyhrazeno. Nebyl přitom splněn liberační důvod uvedený ve větě za středníkem, podle které uvedená povinnost neplatí, pokud jde o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tři minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Krajský soud přitom nemá jakékoliv pochybnosti, že obě podmínky (stání do 3 minut a neohrožení či neomezení ostatních účastníků provozu), musí být splněny kumulativně. Jinak řečeno, pokud neoprávněné stání vozidla na vyhrazeném místě překročilo 3 minuty, což bylo v řízení prokázáno (vozidlo zde stálo minimálně 10 minut), tak již není třeba prokazovat, zda řidič omezil či ohrozil řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno (popř. ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích) a správní orgány nepochybily, pokud se omezením či ohrožením jiných řidičů nezabývaly. K uvedenému závěru vede jednoznačně jak gramatický výklad (užití slučovací spojky „a“), tak výklad teleologický (e ratione legis). Posuzovaný přestupek patří mezi o tzv. ohrožovací přestupky, u kterých není součástí skutkové podstaty následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů (zde s výjimkou zastavení či stání do 3 minut), nýbrž postačí pouhé ohrožení. Povaha silničního provozu předpokládá vysokou míru sebekázně každého účastníka, dobrovolné dodržování jeho pravidel, což platí také pro požadavek, aby vozidla stála a parkovala pouze na místech k tomu určených a při respektování případných stanovených podmínek a omezení.

14. Závěr krajského soudu uvedený v předchozím odstavci již do značné míry předurčuje posouzení posledního žalobního bodu, tj. absence materiální stránky přestupku. Obecně totiž platí, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (srov. k tomu rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45 nebo ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015-31). To platí zejména u ohrožovacího přestupku, o který v nyní posuzované věci šlo, kdy je materiální stránka naplněna již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým důsledkům. Tato koncepce znamená, že v běžně se vyskytujících případech, které nezavdávají svými mimořádnými okolnostmi důvod věc posoudit jinak, je naplněním formální stránky přestupku naplněna také stránka materiální. V řízení žádné mimořádné okolnosti, které by snižovaly míru škodlivosti jednání řidiče, tvrzeny nebyly ani nevyšly najevo jiným způsobem.
15. Lze proto uzavřít, že nezjištěný řidič tím, že zastavil a stál bez příslušné parkovací karty na vyhrazeném místě po dobu delší než 3 minuty, aniž by byly zjištěny jakékoliv mimořádné okolnosti související s takovým stáním, naplnil jak formální znaky skutkové podstaty přestupku, tak taky znak materiální spočívající v jeho škodlivosti podle § 5 zákona číslo 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Za situace, kdy řidič auta, který v rozhodnou dobu na místě zastavil, nebyl správním orgánem zjištěn, je zcela v souladu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a § 125f téhož zákona, aby za přestupek odpovídal žalobce coby provozovatel vozidla.
16. Krajský soud uzavírá, že žalobní námitky nejsou důvodné, a protože v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady s negativním vlivem na zákonnost rozhodnutí, ke kterým by měl přihlédnout z moci úřední, žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[Zadejte text.]

17. O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo; žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 4. května 2021

JUDr. Martin Láníček

samosoudce